

NAŠ DALJNI BLIŽNJI SVET

Ciril Bergles

IGRA Z VRTNICO

MOJ VRT

Nisem hotel imeti toliko senc,
zato nisem dal postaviti zidu
okoli njega.

Sence dajejo času zavetje.

Nobenih poti si nisem izmislil,
položil nanje kamnite ploščice,
da bi usmerjale moj korak.

Nobenih stopnic ne ograj,
ki bi silile misel v razumnost.

Drevesa nisem izbiral jaz:
tu rasejo po svoji volji.
A vsako bi rad spoznal,
kot poznam samega sebe
in svoje prijatelje.

Potoček, ki prihaja iz globine,
zna sam iztrgati tišini pesem.
In soncu svetlobo.

MOJA POEZIJA

Najbrž je bil Stvarnik:
videl me je samega.

Zaspal sem
pod cvetočo češnjo
in sanjal.

V snu mi je vzel
rebro.

Ko sem se zbudil,
je stala pred menoj:

plaha,
gola,
drobcena,
s plavico v očeh,
z vonjem po travah,

ej,
moja poezija!

IGRA Z VRTNICO

V teh pesmih je skrita vrtnica.
V njih živi, telesna, a nedotakljiva.

To je najbolj čista vrtnica od vseh,
o katerih so mi govorili.

V nji so vse vrtnice in njen vonj
žari v namenih teh drobnih pesmi.

To je kockasta vrtnica sanj,
vrtnica jeseni vrtnic.

In ta vrtnica traja v čisti besedi,
sto življenj onkraj trajanja
nemogoče igre življenja.
V teh pesmih je skrita vrtnica.
V njih živi, telesna, a nedotakljiva.

RIBNIK

Z ustnicami se nalahno
dotikam njegove vode,
da ga ne bi vznemiril.

Tako čista je
ta voda,
da lahko vidim
žile odpadlih listov,
ki spijo tam doli
na njegovem dnu.

Ne upam si jih
zbuditi iz večnega sna.

SAMOTA

Počivam
na pajčevini
mesečine.

Poslušam
zorenje pomladi
v svoji sredici.

Po telesu mi polze
kot nežni prsti
male nočne živali.
In me spravljajo
v drhtenje.

Mimo gresta
ljubezen in lepota.

Zdaj je
moja samota
neskončna.

SPOMIN

Od časa do časa
potujem nazaj;
to je edina možnost,
da se spominjam.

Če bi potoval samo naprej,
bi vam lahko pripovedoval,
kakšno je pozabljenje.

SINJE

Pod kožo čutim
gibanje zemlje.

V grlu
žejo.

Blizu starega mostu
si z roko izkopljem
jamo: nenadoma
privre iz globin
kristalno čista voda.

Nastavim usta in pijem.

Zdaj razumem:
resnica je teža in luč.

Razumem, kot razumemo
vodo z usti, luč z očmi.

POMLADNO JUTRO

Nekdo je vrgel v zrak
oblak belih las
in zbudil sonce.

Nekdo je očistil zvonove,
ki ob zori bude golobe.

Nekdo je spustil
mojega samoroga,
da zdaj spoštljivo
skablja med tulipani.

Močna svetloba rase
iz mojega sna proti ljubezni.
In duša sanja notranjo daljavo.

Moja bolečina
bo rasla z dnem
in bo vse večja,
nazadnje bo prisilila
popke, da se razcvetijo.

O, prelestno pomladno jutro
s svojim slikarskim platnom.
Vem, da me boš spet hotelo
raniti s svojimi deviškimi očmi.

ČAS

Čas je tišina.
Z njo se ljubijo ptice.

Napolnijo jo s pesmijo:
iz nevidnih niti
stkejo v njej gnezdo
svojega glasu.

Čas:
ne odhaja
ne prihaja
ne obstane ...

